

DONARÀ

UNA

BATALLADA

CADA

SEMANA.

SI SE N VENEN MOLTAS

tocará á somatent.

SE VEN

QUARTOS

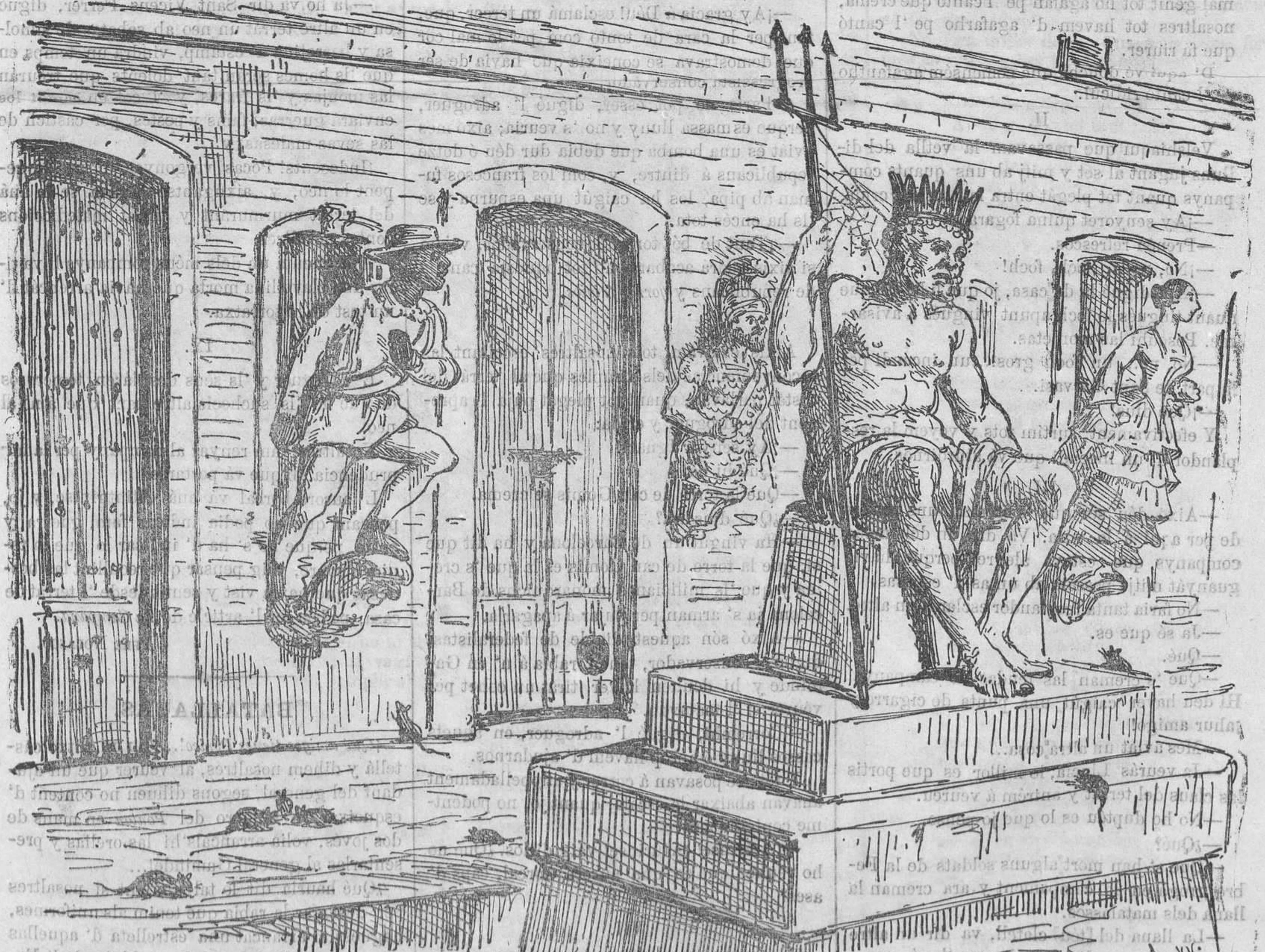
TOT ARREU.

ADMINISTRACIO

Rambla del Mitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

ACTUALITATS.

Habitants de la Barceloneta tussut, que deshoit las autoritats no han volgut ser trasladats á Montalegre.

Atesas las pocas proporcions del nostre periodich nos es absolutament impossible insertar la alocució enviada per la JUNTA GENERAL DE AUSILIS DE BARCELONA; mes, en cambi, invitém á tots nostres subscriptors, y al públich en general, á que depositin, cada hu segons sas possibilitats, tot lo que pugan pera socorrer la espantosa miseria que vá á desarròllarse en aquesta capital, ab motiu de las circunstancias que 'ns afligeixen.

May com ara pot, qui grandesa de cor comprega, demostrarla socorrent als seus germans que sufren. Devant d' una calamitat com aquesta, los odis dels partits, la miserable enveja, lo ruí egoisme, tot calla pera transformarse en caritat y ausili.

Atenent donchs á rahons tant verdaderas LA CAMPANA DE GRACIA obra una suscripció á favor de la Junta general d' ausilis de Barcelona que aixís comensa:

Un federal pobre. 6 rs.

L' AURORA BOREAL.

I.

Ara vostés ja 's creuen que 'ls aniré á explicar científicament l' aparició d' aquest fenómeno.

Donchs s' erran de mitj á mitj.

Si volgués podria ferho, perque, encara que só molt tonto, no ho só tant que no sápigam explicar coses com aquestas; pero lo nostre periodich es de broma y aixís com los que tenen mal génit tot ho agafan pe 'l cantó que crema, nosaltres tot havem d' agafarho pe 'l cantó que fá riurer.

D' aquí vé donchs que comensém agafanho pe 'l cantó ridicul.

II.

Velshiaquí que passavam la vetlla del dilluns jugant al set y mitj ab uns quants companys quant tot plegát entra la Llucia y crida:

—¡Ay senyoret quina fogarada!

—Prenéu refrescos.

—¡No, no!... ¡foch, foch!

—¡Ah! digué la de casa, jo que li he dit que quant tingués lo foch apunt vingués á avisarme. Poseuhi las monjetas.

—No, no... un foch gros... un incendi per la part de Sant Gervasi.

—¡Qué dius!

Y efectivament; surtím tots y veyem la resplandor d' un incendi que vá aturdirnos.

III.

—Aixó déu ser que 's creman uns pallers de per aquí á la vora. Vá dir un dels méus companys que estava alegre perque havia guanyát mitja pesseta ab un as d' espasas.

—No faria tanta resplandor esclamá un altre.

—Ja sé que es.

—Qué.

—Que 's creman las tendas de campanya. Hi deu haver caigút una punta de cigarro y jahur amigo!

—Més aviat un altra cosa...

—Ja veurás Llucia, lo millor es que portis las claus del terrát y anirém á veureu.

—No ho duptéu es lo que jo penso.

—¡Qué?

—Que s' han mort alguns soldats de la Febre groga en lo campament y ara creman la llana dels matalassos.

—La llana del [téu] clatell, va dir un altre que vá trovar un disbarat lo que 'l méu company deya.

Las claus, las claus, digué la Llucia.

Y agafantlas jo seguit de tots los altres, en quatre salts varem ser á la torratxa á descubrir la incógnita.

IV.

—¡Mare de Déu y quina cosa mes rebermella!

Efectivament tot estés y com si surtís de darrera de las vehinas montanyas s' aixecava un resplandor, que á mí y als méus companys que havem anát á estudi á cal senyor Miracle nos bastá pera dir.

—¡Ah! Es una aurora boreal.

—¡Ah! Sí... tens rahó; es una aurora.

Pero un cop al terrát varem véurer que no solsament á nosaltres nos havia acudit lo pujar al terrát pera véurer lo gran fenómeno. Tots los altres terráts, tauladas y torratxas estavan com lo nostre plers de gent, que comentavan la aparició del gran fenómeno, cada hu segons del modo que li semblava.

Com que nosaltres ja haviam descubert lo que era, varem poder dedicarnos á escoltar los disbarats que 's deyan y vóm arreplegar aquestos.

V.

—¡Quina pluja de pebre vermell! Deya l' adroguer del devant mentres mirava si veyia alguna cosa d' una senyora guapa que s' enfilava.

—Aixó ¿sap que es? vá dir un senyor ab sóta barba que 's veyia que era un sóta burro com una casa, aixó es que 'ls prussians han incendiát Paris.

—¡Ay gracia á Déu! esclamá un tercer, que, tant per la cara de tonto com per lo mal cor que demostrava se coneixia que havia de ser progressista conservador.

—Paris no pot esser, digué l' adroguer, perque es massa lluny y no 's veuria; aixó mes aviat es una bomba que debia dur déu ó dotze republicans á dintre, y, com los francesos fuman ab pipa, los ha caigút una espurna y se 'ls ha encés tota.

—¡Tant de bó! torná 'l conservador, vejiam si aixís podrá acabarse ab tot aquesta canalla de republicans y gorros frígios.

VI.

Aixís estavam tots nosaltres escoltant las inconveniencias dels ximplers que al terrát del costat parlavan, quant tot plegát puja l' aprenent del adroguer y crida:

—¡Ay senyor Ignaci!

—¡Qué hi ha!

—Que la torre de can Gomis se crema.

—¡Qué dius ara?

—Ha vingút un de Barcelona y ha dit que si, que la torre de can Gomis es la que 's crema y que 'ls milicianos monarquichs de Barcelona ja s' arman per pujar á apagarla.

—Aixó són aquest diable de federalistas, digué 'l conservador, tenen rabia á n' en Gaminde y hi deuen haver tirát un cohet per véurer si 'l matavan.

—Corremhi, digué l' adroguer, en aquets cassos lluny ó aprop havem d' ajudarnos.

Y tots se posavan á correr y atropelladament anavan abaixar la escala, quant jo, no podentme contenir més.

—¡Atúrinse! ¡Atúrinse! vaig dirlos. ¿Qué no ho veuen que es una aurora boreal, caps d' ases?

VII.

Tots varen aturarse, y com sorpresos per la noticia que acababa de darlos, no van adonar-

se del insult que 'ls inferia, varen tornar á pujar á la torratxa y dirigintse á nosaltres.

—¡Diu una aurora borrical? Va dir l' adroguer tot admirantsen.

—Si senyor, varem respondrer nosaltres, no podent contenir lo riure.

—¡Y per qué 's diu borrical continuá 'l pobre home?

—¡Ha sentit may á dir alló de véurer á un ase quant vola?

—Sí.

—Donchs bueno, aixó era un ase que volava y com un ase es un burro, y lo foch d' un burro encés fa lo mateix que una aurora, d' aquí vé, que haventse encés aquest ase ara, s' ha fet una aurora borrical que es com ne diuen.

Aquesta era massa grossa per que ells, ab tot y ser progressistas no la entenguessen; aixís es que 'l de la sóta barba va dir:

—¡Carau! ¡Sí? ¡Ara vejin! ¡Aquestas gracias tenen!

—¡Deixals estar! digué l' adroguer, que sofoctat, vá véurer que lo millor era pendreu per broma.

VIII.

—¡Ah! Ja entench: una aurora boreal, digué la senyora, objecte de las inquisicions del adroguer.

—¡Ah! Alló que senyala guerra, peste y fam digué un altre.

—Es alló mateix que vá venir quant s' establí l' altra republica francesa, digué 'l conservador, content de que l' aurora fós auguri de que havia de cáurer aquesta com aquella.

—Ja ho vá dir Sant Vicens Ferrer, digué en un altre terrát un neo ab sabatas de simolsa y barretina d' estamp, vindrá un temps en que 'ls homes serán tant dolents que treurán las monjas y 'ls frares, y 'l cel en cambi los enviará guerras, fams y pestes, per cástich de las sevas malesas, y...

¡Indecents! Pocas vergonyas digué de repent lo neo, y, aixugantse la cara se 'n aná del terrát murmurant y tirant malediccions contra nosaltres.

A la cuenta un dels méus companys li va tirar una clavellina morta que havia arrencát d' un test de la torratxa.

IX.

L' adroguer y 'ls séus desfilaren temerosos de que no 'ls suchceís altre tant que á n' al neo.

Nosaltres vóm renyar al company per la imprudencia ab que vá portarse.

L' aurora boreal vá aná estintgintse, y jo, pensant que no podia indicar fam, guerra y peste, perque no s' ha d' indicar lo que ja tenim á sobre, vaig pensar que recullint las bestias que havia vist y sentit desde 'l terrát de casa, podria fer l' article de *La Campana*.

PERE NOLASCO.

BATALLADAS.

¡Qué amigos tienes Perico!... diu un ditxo castellá y dihem nosaltres, al véurer que un ajudant del general, segons diuen no content d' esqueixar un número del *Ponton* en mans de dos joves, volia arrancals'hi las orellas y presentarlas al general Gaminde!...

¡Qué hauria dit lo tal ajudant si nosaltres per desfogar la rabia que tenim als uniformes, haguessim arrancat una estrelleta d' aquellas que portan á la màniga los soldats de l' Espanya ab honra ó estrellada?

Aixó seria la pena del talion, reconeguda pels còdichs romans; però allò sense això és un abús de força no reconegut per ningú y sols verificat per una casaca y un home ficat dintre d' ella.

—Pare, ¿per qué diuen que un rey reina, y cuan hi ha una epidèmia també diuen que reina? ¿Qué té que veurer un rey ab una epidèmia?
—Tot vé á ser hù.

Lo periòdich de Girona *El Norte*, publica una declaració de la Junta suprema provisional de la provincia de Barcelona de l' any 43, en la que 's diu traïdor á la patria al brigadier D. Joan Prim, privantlo, en consecuencia, de tots sos graus, honors, títols y condecoracions. Aixó es ficarse en cosas que ningú 'ls hi demana. ¿Pot sé *El Norte*, que es absolutista, creu que dient aixó, D. Joan Prim proposará per rey de Espanya á D. Carlos de Borbó!

—¿No cridi massa!
—Té rahó, que hi ha malalts.

Diuen que 'l President del consell de Ministres va á proposar á las Cortes un candidat per rey de Espanya.

¿Quins gustos de doná noticias alarmantas habenthi aixó del icterodes! Las Juntas de Sanitat no haurian de deixar publicar aquestas cosas que ténen tant intranquils als barcelonins, y la intranquilitat es pitjor en aquest temps que 'l baf de las clavegueras.

En Barcelona han fet un bonich bastó pera regalar al Trovador de Montserrat. ¿Vólen dir que 'l comportament de D. Víctor Balaguer en Madrid mereix bastó? Aixó es lo que preguntaba un que havia llegit que D. Víctor avans de sortir diputat deya ab robusta veu: ¿Fora quintas!

La aparició del cel vermellós en los primers dias de aquesta semana ha sigut un gran adelanto. Ab aquell fenómeno se sap exactament cuant tems s' está per veurer desde 'l cel lo que passa en la terra. Aquella vermelló era 'l reflexo del foch produït per la crema del moll de fusta. La Junta de Sanitat, al manar aquella crema, poch debia pensar en lo favor que feya á la ciencia astronómica.

Los lectores de *La Campana* ja están enterats del remítit de D. Llorens Presas, en lo qual diu que habent donat un remey per la febre groga, veient que encara hi ha qui 's mor de aquet mal, fa responsables, devant de la humanitat, als metjes, ja que ab lo seu remey no 's deuria morir ningú. Jo vaig preguntar á un metje, com es que no responia á aquell escrit, y 'm va contestar que mes s' estimaba ser responsable dels morts que ocasionaba la febre groga, que serho del remítit á qué fem referencia. No sé ab aixó qué volia dir. Endevinincho.

Diuen que 'l Ministre de la Guerra té encarregat al Capitá general de Catalunya que tinga la vista sobre Barcelona. Aixís, no té res de estrany que 'l Capitá general se 'n vagi á can Gomis, perquè desde allí pot cumplir ab l' encárrech que se suposa que té.

Los prussiáns tirarán bombas á París.
Los parisiens ténen de fer pujar l' aigua ab bombas per efecte d' haverlos romput los conductos los prussiáns.
Los que vólen surtir de París han de ferho ab bombas com Gambeta y Mr. Keratry.

Miréu quantas bombas per efecte de no haver cumplert ab són proposit las bombas d' Orsini,

Lo gobernador de Zaragoza sembla que ha manat que no puga passar per dita ciutat cap género procedent de Barcelona.

Es una determinació tant bestia que si segueix en ferne com aquestas, lo gobernador de Zaragoza será gós.

—¿Saben alló que diuen de:—A Zaragoza por locos?
—Si.
—Donchs es veritat.

Lo sant pare 's queixa de que haventli promes lo rey d' Italia no sé quantas cosas, després no las ha cumplertas.

També 'ns podriam queixar nosaltres de que havent promés la relijió catolica pau y caritat y amor, de vegadas nos hagin dat inquisicions y argollas.

Tres son las obras dramaticas que pera quant s' obri lo teatro catalá té escritas D. Serafi Pitarra.

Las ratas sábias.
Las estisoras.
Lo concell de Vich.

Lo concell que li doném nosaltres es que n' escrigui forsa, perque aquest hivern poguém distreurens de las penas que haurém passat durant l' estiu.

¿Bé sembla natural que los sacerdots de la relijió del crucificat l' imitessen en quant fós possible?

Donchs repareulo bé y veureu com en tot se separan de las sevas ideas y del seu modo d' obrar.

Ell duya tota la barba:

Els s' afaitan.
Ell anava descals:
Els duhen sabatas de panyo.

Ell estava magre:
Els están grassos.
Ell era paré de tothom:

Els no vólen serho de ningu legitim.
Ell duya 'ls cabells llarchs:
Els van rapats.

Ell dava lo perdó á qui li dava una bofetada:
Els escomunican á n' al que solament se 'l mira de modo que no 'ls agradi.

Ell era socialista:
Els son conservadors.
Ell may havia dut calsas:

Els duhen calsas y calsotets.
Ell no tenia un quarto:
Els son riquissims.

No comprenem si habian de semblarse tant poch á n' al seu mestre, com no triaban un mestre que se semblés mes á n' ells.

Sembla que, no sé ahont ha tornat á apareixer una partida carlista de vint homes.

¿Pobra gent! D' alguna manera han de fer veurer als beyatos que 's gastan los diners que D. Carlos los pesca.

Jo, á n' al que fés cap mala partida á una d' aquestas partidas lo fusellava.
Deixinlos passar lo rato.

—¿Véu? Deya un capellá, en Sunyer y Capdevila no podrá entrar al cel, perque Nostre Senyor no li voldrá de cap manera.

--Justament, contestá un ximple, si jó fós de Nostre Senyor fora dels primers que hi entrarian perque veientlo, no pugués dir que no hi ha Deu com ha dit fins ara.

—Lo princep Amadeo destinat pera ser Rey d' Espanya diu que té la educació mes propia pera monarca.

Sap fer volar estels.
Muntá.
Ratlla formatge.
Parla cinch idiomas malament.
Cassa l' ós, y menja macarróns.

Un periòdich neo cremat de que 'l general Lamarmora hagi ocupat lo lloch que 'l Sant Pare ocupava en Roma, diu que l' apellido italiá d' aquest general vé de que un dels seus passats havia ensenyat *la marmota*.

Lo parer facultatiu es que aquest cambi de clima que ab motiu de sos freqüents viatjes han verificat la Reyna d' Espanya, 'l Papa, l' Emperador y la Emperatris, es tant convenient á la salut dels quatre, que 'ls pobles que gobernavan, encara que no siga mes que per humanitat, no han de permetrer que hi tornin de cap manera.

No vá faltá neo que vá pensarse que l' aurora boreal era una pluja de foch que com á Sodoma y Gomorra enviaba Déu pera castich de la nostra impietat.

A mí lo que 'm té més tranquil respecte á cosas d' aquestas es, que són tantas las nostras culpas que fins nos han fet indignes de veurer miracles d' aquestos.

SIMILS.

¿En que se sembla la Pó á n' Gaminde?

—En que 's General.

¿En que se sembla la Barceloneta al partit carlista?

—En que no hi ha mes que quatre gats.

¿En que se sembla un dómino á la Isla de Cuba?

—En que hi ha blancs.

¿En que se sembla Gambetta al Rom?

—En que té esperit.

¿En que se sembla 'l partit republicá de Barcelona, á la Audiencia?

—En que té 'n Morros.

¿En que se sembla Espanya á una Imprenta?

—En que té *Rejent*.

¿En que se sembla 'l govern de 'n Prim al de Isabel segona?

—En tot.

Fá vuit dias que en un paper publicat per la Junta de Sanitat, se parlá ja de donar gracias al *Altissim*.

¿No fora millor donar una sopa, que fora mes formal y sobre tot mes profitós?

EPIGRAMA.

Al veureho tot tant pelat,
Digué un pajés—Alli dalt
Ja 's deya que per ciutat
Hi ha una Pó—General.
Y un que tenia á la vora,
Respongué —No es pas axi.
«La Pó, s' ha quedat aquí;
«Pero 'l General, es fora.

VIVA LA XEFLA.

(PLAHERS MINISTERIALS.)

¿Viva la gresca y la xefla!
¿viva 'l magnífich turró
que 'ns fá gosar de la ditxa
el plaher mes rich y dols!
despres la cassera, un tip;
acabat cap al saló,
hont las ninfas nos convidan
al paradís del amor.
Viva la xefla
y 'l pressupost
que 'ns proporciona
tant grat conort;
vingan las copas,
las copas de or:
bebem del poble
sos richs suors.

Dos anys fá, véis ¡qui ho diria!
que fins, en la emigració,
per caritat demanavem
del pá sech los rosegons;
y, ara, ¡quina diferencia!
la miseria d' allavors
se veu avuy convertida
en rius de metalich só.
Viva la xefla etc. etc.

¿Qué hi fa que allá 'n Barcelona
la peste s' ho emporti tot,
y de la miseria 'l pobre
rebi 'l dolorós assot?

mentres pagui puntual
 los drets y contribucions,
 qu' hi hagi ó no la miseria
 a nosaltres nos fa poch.
 Viva la xefla etc. etc.

Oh! mil voltas Gloriosa!
 que 'ns has redimit a tots;
 no hi ha en nosaltres mes boca
 per invocar ton sant nom.
 Quant sufriam lo desterro
 nos veyem magres, flacots;
 pero ara nostres panxas
 ja comensan á fer goig.
 Viva la xefla etc. etc.

La situació es ben nostra:
 no 'ns fa pór la reacció
 encara que Escoda 's fassi
 un carlista de debó:
 perque 'm decretat las quintas
 y 'm repartit tans galons...
 sino per tenir la forsa
 á nostra disposició?
 Viva la xefla etc. etc.

Si ve un Congrés Europeo
 podé sens acavi aixó...
 pero, que dimoni...
 ja haurem fet un reconot
 y abiell passarem la vida
 regalannos com senyors:
 tindrem palaus, cotxe y fiances,
 y serem conservadors.
 Viva la xefla etc. etc.

E. SEITNES.

FORA TOTIOM!

LLETRETA

Banqué qu' estas entrapat
 y may te sobra ni un duro.
 Qué sempre 't surt un apuro
 que 't deixa mitj xasquejat:
 qu' robas lo mes sagrat
 de 'ls que confian ab tú,
 y pensas no hiá ningú
 qu' no 't alabi á tot hora,
 ves al moment cap á fora
 qu' eixa ocasió n' es per tú!

Vella qu' ab pòls y potingas
 omplas la casa de unguents,
 y dius qu' tos mals dolents
 volen remeys, hi xeringas;
 si es veritat qu' aixó tingas
 y vols curarte ayiat,
 vésten á fora, — es probát
 qu' á fora tothom se cura
 y així tens la pell segura
 de la Febra que 'ns ha entrat.

Promesos, que plé teniu
 lo cap de vent, y penséu
 que dintre un any ja estaréu
 los dos casats, com se diu;
 qu' encar los dos no surtiu
 ja la mamá vos segueix,
 y diu que molt n' aborreix
 lo acompañia a dos amants,
 aprofiten los instant
 y anéusen avuy mateix.

Ministre qu' has arribat
 á deixá búyda la Hicenda,
 y que t' has fet una renda
 que may habias pensat,
 vésten á fora ayiat,
 no tingas ja mes caboria...
 fins ara consta en l' historia
 que tú ho has fet malament,
 ara es precis qu' al moment
 deixis á un'altra l' gloria.

PAU ROSELLA.

BANDO.

Jó, Pau Rosella, hicendat,
 qu' tinch torretas molt bonas,

una lletreta de cambi
 y curanta pessas grossas
 de aquellas qu' may no passan
 ni en las nits que son tan foscas,
 ordeno, declaro y mando
 lo següent, ab eixa forma.
 Primé: xicots, criaturas,
 burros, caballs, anechs, ocas,
 esquirols, gats y canaris
 y totas las bestias tontas
 agafin al punt portante
 y fujin de Barcelona.
 Segon: qu' tots 'ls senyós
 qu' vingan a pendre informes
 y vullgan sabé los morts
 de 'l tifus, ó febre groga,
 se 'ls prengui per delincuentes
 y 'ls portin á Badalona.
 Tercé: qu' tots los soldats...
 —ó de altre modo, la tropa
 qu' hiá en los cuartels, se enyihin
 allá á n' el Torrent de l' Olla,
 que així 'n Gaminde tindra
 segura mes sa persona.
 Cuart: escriptors y serenos,
 capellans y majordonas,
 escolanets, retratistas
 y aquells qu' van ab las orgas
 se 'ls tregui de la Ciutat
 sols en lo terme de una hora,
 y se 'ls enyihin ben lluny
 si han de salvá sa persona,
 pues cuan la febre veura
 que la Ciutat está sola,
 y que ningú hiá quedat
 perque l' hi puga fé sombra
 esclamará, ara es precis
 seguí com tothom la moda,
 y dintre 'l terme de un dia
 veuran á la febre groga
 entrá triunfant y radiant
 á tots los pobles de fora.

Tot lo que mano y ordeno
 se compleixi á punt de sola.
 Donat á la plateria
 y ab un carré de dos voltas
 Barcelona, dia quince,
 any de 'n Prim y Figuerola.

PAU ROSELLA.

A 'N CINTET

que en el moment que 's va declarar la febra groga,
 va volé enamora á

BELLA—FLOR.

Jove, qu' vols festeijá
 per treuret de 'l cor las penas...
 y per milló enamora
 los cabells te fas tallá,
 ó milló dit: — las melenas.
 Qu' passas lo dia enter
 al costat de ta estimada
 com un somni falaguer...
 iqu' a tothom dius que t' agrada
 y que es ton amor primer!
 Qu' metje dius n' vols sé
 y sols té 'n falta ja un any...
 tot mal saps de qu' prové
 y caras cualsevoit dany
 molt milló qu' cap barbe.
 Qu' al volé te recordansa
 de duas cosas igualas
 de seguida fas membransa
 de aquells qu' ab coche y timbalas
 ompies lo cor de frisansa.
 Deixa esta á la Bella—flor
 vésten per altre cami
 que si cercas son amor,
 sols nafras per lo teu cor
 Cintet, podrás reculli.
 Qu' un moreno com ts tú,
 y una rossa com es ella
 podrá véura no es tet hú...
 Ella serveix per consella
 tú serveixas per diu mí!!
 Pobre jove! t' compadeix
 m fas llastima, minyó
 que encara que te aborreixo
 Cintet, per xó n' coneixo
 ton martiri y ton doló.

Y com jo vull bé á tots dos
 procuro treuret á tú
 per deixá ab ella 'n repos,
 y cuan no hi hagia ningú
 qu' fassa l' empalagós,
 Vaig jo, y l' hi dich: ¿vols sé meva?
 Ella 'm contesta que si;
 jó dich ¡ay! ella diu ¡seva!
 y aymants n' quedem aixi
 sen jó Adam y ella sen Eva.

PAU ROSELLA.

XARADA.

Ma primera 's troba al bosch,
 Y quant vá unida ab la quarta
 Es una cosa que dona
 De vegadas certa gracia.
 Prima y segona es bonica
 Y dú al cap la monestralla.
 Y les prima y tersa tot home
 Que fá á n' als altres pilladas
 Cuarta y segona es la bestia
 Que sol fer mes pó á las ratas
 Y mano segona y prima
 Quant una essencia s' esbraba,
 Lo méu tot es nom d' un poble
 De la terra catalana
 Qual rectó surti en defensa
 Del de Vallfogona, ab ansia.
 La solució, en lo prócsim número.

Solució á la Xarada del número vint y quatre.

SE-DO-SI-DAD.

Solució á la Xarada del número vint y cinch.

SA-BI-NO-SA.

MAPA COMICO POLITICO

DE EUROPA PARA 1870.

perfectamente delineado, siendo representados los
 países por figuras alegóricas que caracterizan los
 distintos estados de Europa.

INGLATERRA aislada, rabia de ira al ver la cara que le
 pone la mal sometida IRLANDA; ESPAÑA medita vacilando
 entre ponerse el gorro frigio ó la corona regia; PORTUGAL,
 se impacienta, esperando la resolucio de su vecina; FRAN-
 CIA, desnapoleonizada rechaza la invasion de PRUSIA, que
 le tiene un té encima, otro mo estando á Italia, aplasta con
 su peso al Austria eclipsa á toda Alemania, echa mano á Bel-
 gica está á punto de oprimir entre ambas piernas á Suiza y
 brota soldados por todas partes. ITALIA ha cubierto con el
 fieltro del bersagliero su cabeza, que aun ayer ostentaba la
 tiara pontificia. CORCEGA y CERDEÑA en forma de chiquillo
 callejero se ríen de sí mismas preguntándose quien va á ser
 su dueño. DINAMARCA cuyos pies se han hundido en el Hol-
 stein, espera con brio recobrar el movimiento que ha perdido.
 LA TURQUIA EUROPEA, se despierta con el peso de los que
 lione encima, LA TURQUIA ASIATICA fuma y sueña perezosa-
 mente recostada. SUECIA da saltos de pantera. RUSIA es
 el coco que viene á llevarse á los muchachos que no son bué-
 nos.

Forma este precioso mapa un gran pliego marquilla colorido
 y véndese al infimo precio de 2 reales.

PLANO DE PARIS

Y SUS ALREDEDORES.

con las fortificaciones de defensa actual.

Con este detallado mapa á la vista, podrán seguirse fácil-
 mente las operaciones del ejército sitiador y sitiado en Paris.
 Forma un pliego marca lóteo regular colorido y véndese al
 infimo precio de UN real.

Todo el mundo conoce la necesidad de adquirir en los ac-
 tuales momentos los medios para combatir la enfermedad rei-
 nante; á este fin creyendo prestar un servicio á la humani-
 dad, nos hemos proporcionado los desinfectantes que reco-
 miendan la junta de Sanidad y los primeros profesores del
 arte medicinal, desinfectantes que podemos asegurar no ser
 sofisticados en manera alguna.
 En la Rambla del Centro, núm. 20, librería de Lopez, se
 hallan de venta.

Paquetes de Cloruro de Cal, de peso 1 libra,
 á 1 real. Botellas del anti-pestilencial ácido fé-
 níco á 8, 16 y 20 reales.

La esplicacion de la manera de usarlos se encuentra en los
 mismos paquetes y botellas.

Imp. de la V. H. de Gaspar.—Ataulfo, 14
 I. Lopez, Editor.